

ת"פ 31319/11/11 - מדינת ישראל נגד דניאל רוימי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31319-11-11 מדינת ישראל נ' רוימי
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דניאל רוימי

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשם.

א. רקע כללי:

2. רחוב חברת ש"ס הינו רחוב קטן בשכונת נווה צדק בתל-אביב, שראשיתו בבית כנסת בשם "בית כנסת ובית מדרש חברת ש"ס" (להלן - בית הכנסת). בית הכנסת הוקם לפני שנים רבות, לפי הטענה עוד לפני הקמת העיר תל-אביב, אך התדרדר למצב של הזנחה ועזובה. בשנת 2006 החל הנאשם לשמור על בית הכנסת ולטפחו, בנסיבות שעוד יתוארו בהמשך הדברים, ועבר להתגורר בו.

לטענת הנאשם, מעת שהוא החל להפעיל את בית הכנסת הוא הפך קורבן להתנכלויות חוזרות ונשנות, לרבות במעשי אלימות, שבגינם הגיש תלונות רבות למשטרה. לגרסתו, מטרת ההתנכלויות היא סילוקו מבית הכנסת, שכיום מופעל על ידיו, שכן רק נוכחותו בבית הכנסת מונעת את הריסתו ואת קידומם של פרויקטים נדל"ניים עתירי הון במקומו.

בסביבות בית הכנסת מצויים מספר חניונים. אחד מהם, הצמוד לצידו האחורי של בית הכנסת, מופעל באמצעות חברה השייכת למר אבנר נטר (להלן - החניון). מר אבנר חוייל (להלן - המתלונן), הינו עובד מטעמו של מר נטר ומסייע לו בתפעול החניונים. מר ולדימיר רויטנברג אף הוא עובד מטעמו של מר נטר, כקופאי בחניון.

3. האירוע מושא כתב האישום אירע ביום שישי, 31.12.10, בסמוך לשעה 22:30. על פי האמור בעובדות כתב האישום, במועד זה תקף הנאשם את המתלונן בחניון. בכתב האישום מצוין כי התקיפה בוצעה "על רקע סכסוך" והתבטאה בכך שהנאשם "ירק עליו, חבט בחזהו במכת אגרוף, חנק אותו

עמוד 1

באמצעות מעילו של המתלון ובעט בצלעותיו ובגבו התחתון". על פי הנטען, כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות של ממש, ובהן נפיחות ושבר ברגל שמאל.

הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

4. הדיון בתיק החל לפני מותב אחר ונדחה מספר פעמים, מטעמים שונים. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בכתב. בתשובה לא כפר הנאשם בעצם קרות האירוע אך הוסיף וטען כי לא תקף את המתלון אלא הדף אותו, וזאת לאחר שהלה הוא שתקף תחילה. עוד הודגש בתשובת הנאשם, כי מבנה גופו של המתלון הינו רחב והוא גבוה וחזק מהנאשם, ועל כן פעל הנאשם כפי שפעל (ר' בבקשה מס' 3).
בסופו של דבר הועבר התיק לשמיעת הראיות לפניי.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו לפניי המתלון, מר רויטנברג, שעבד כקופאי בחניון במועד האירוע, ושלוש שוטרות.

(1) עיקר עדות המתלון:

6. בחקירתו הראשית סיפר המתלון כי הוא עובד אצל מר נטר, שהינו הבעלים של החניון. לדבריו, בין הנאשם לבין מר נטר קיים סכסוך, בשל "כל מיני סיפורים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 24 ואילך; עמ' 10 שורה 1).

את האירוע מושא כתב האישום תיאר המתלון כלהלן:

...פתאום ראיתי את הנאשם בא לקראתנו, אני וולדימיר עומדים ביחד, וישר בלי שום זה בא אלי והתחיל לירוק לעברנו, ממש יריקה עצבנית. אמרתי לו "מה אתה עושה", והוא אמר שיעשה מה שהוא רוצה. שאלתי מה עשיתי לו והוא אמר שעשיתי ושאתי אזהר. הוא התחיל לתת לי בוקסים קטנים בחזה, מן הפחדה כזו. אמרתי לו שהוא לא יעשה מה שהוא רוצה. הוא ראה שאולי אני מדבר איתו בצורה כזו, ונתן לי בוקס חזק יותר בחזה. בתגובה נתתי לו סטירה. התחלנו להיאבק על הרצפה. מה שקרה, יכולתי לגמור אותך באותו רגע (פונה לנאשם), אבל רציתי שיסתדרו העניינים. הייתי עליו ואמרתי לו שיירגע, אמרתי לו שלא אני אשם, שאני בסה"כ עובד של בעל המקום, שהוא מסוכסך איתו והוא בא אלי. הוא חושב שאני אשם כי אני עובד אצל בעל החניון, ואני אשם במה שקורה סביב בית הכנסת. שכבתי עליו, הוא משך לי את המעיל מאחורה וסגר אותי על פנים, לא היה לי אוויר. נחנקתי. ביקשתי שיקום מעלי. הוא קם והתחיל לבעוט בי בצלעות. הייתי על סף אפיסת כוחות, לא יכולתי לנשום. היו לי כמה חבלות בגוף. אחרי זה התחלנו לדבר והוא משך אותי לבית הכנסת בשביל להראות לי מה בעל הבית שלי עשה בבית כנסת. אין לי מושג מה היה שם. לא היה לי שום מושג מה היה ביניהם, למה הוא סוגר לו את המקום. לא מעניין אותי. אני עובד אצל בעל הבית, הוא אומר לי מה לעשות ואני עושה...

למחרת הלכתי לבית חולים, עשיתי צילומים. מאז שהיה המקרה הזה היו כמה פעמים שהוא היה

בא וממשיך לאיים. אמר שאני מצולם. אמר שהתקף הלב שקיבלתי זה כלום לעומת מה שאקבל. הבן אדם הזה לא מסמפט אותי...

אחרי כל מה שהוא עשה היה ראש השנה, באתי מיוזמתי ואמרתי לו שנסגור עניין ונלחץ יד. הוא לא התייחס. כאילו אני שום דבר. ראיתי את זה, הוא בא ואמרתי לו שאלך איתו עד הסוף (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 6 ואילך. ההדגשות הוספו).

7. המתלון הוסיף וטען שהנאשם היה "שיכור קצת" וציין כי הרגיש בריח של אלכוהול (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 1). ב"כ המאשימה הגישה, באמצעות המתלון, את התעודה הרפואית מחדר המיון שנערכה בבית החולים כאשר המתלון הגיע לשם למחרת היום. בתעודה, מיום 1.1.11, מצוין כי המתלון הגיע לבית החולים בשעה 10:48. על פי הממצאים בתעודה, לא נמצאו במתלון חבלות או רגישות בראש, בצוואר, בחזה ובריאות. לעומת זאת, נמצאה רגישות ניכרת בניקוש מתני בגב משמאל, וכן נמצאו נפיחות וכאב בקרסול שמאל, בו אובחן שבר. לאחר הבדיקה שוחרר המתלון לביתו וניתנו לו שלושה ימי מחלה (ר' התעודה הרפואית ת/1).

8. בחקירתו הנגדית נתבקש המתלון להבהיר את דבריו אודות קיומו של סכסוך קודם בין מר נטר לבין הנאשם, והמתלון סיפר כי הנאשם סבור שמר נטר מתנכל לו משום שהוא סגר את הכניסה האחורית של בית הכנסת. להבהרת העניין יצוין כי מדובר באירוע מאמצע שנת 2010 לערך, בו רותכה הדלת האחורית של עזרת הנשים שבבית הכנסת (להלן - אירוע הריתוך).

המתלון הוסיף: "בעל הבית שלי סגר לו את החלק האחורי, שהוא לא יוכל לצאת מהחניון. אני עובד שלו. אין לי מושג (למה)" (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 12 ואילך). כשנשאל המתלון עוד בעניין אירוע הריתוך, הוא הפנה את השואל למר נטר באומרו: "אולי בגללו (של הנאשם) ובגללו (של מר נטר) אני סתם עומד כאן. אני בטוח שאני עו(מ)ד כאן בגללו ובגלל הבוס שלי, כי להם עניין משותף ביניהם" (שם, שורה 17). יצוין, כי המתלון הגדיר את תפקידו כ"יד ימינו" של מר נטר וכ"עובד כללי" אצלו (שם, שורה 22).

9. המתלון לא היה לגמרי עקבי באשר לסיבת שהותו במועד האירוע בחניון. בתחילה טען כי הגיע למקום משום ש"התחיל לעבוד" (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 15), אך בהמשך ציין כי בא "בתור מבקר" לעמדת הקופאי בחניון (שם, בשורה 21). משעומת המתלון עם גרסת הנאשם כי הוא עבד בחניון אחר, השיב המתלון שהנאשם היה מספיק שיכור כדי לומר זאת (שם, בשורה 24).

כשנשאל המתלון מדוע הנאשם יגיע אליו ויירק עליו סתם כך, ללא כל התגרות מוקדמת, השיב המתלון שהנאשם כעס על אירוע הריתוך (שם, עמ' 13 שורה 5 ואילך). עם זאת, בהמשך אישר המתלון כי אירוע הריתוך אירע זמן ניכר לפני האירוע מושא כתב האישום ואף ציין שבתקופה שקדמה לו "ממש היה שקט. הייתי רואה אותו פה ושם ולא היה שום דבר" (שם, שורה 17).

10. המתלון נשאל למה התכוון כשאמר בעדותו הראשית שהיה יכול "לגמור" את הנאשם, והשיב: "רציתי לגמור את העניין הזה בשקט. כשאני עטפתי איתו עם היד שלי על הרצפה, אמרתי לו שיעזוב, רציתי לגמור עניין. תפסתי אותו כדי שלא יתפרע. ריתקתי אותו לרצפה. אמרתי לו שנסגור עניין. אז הוא התחיל למשוך לי את המעיל, התחלתי להיחנק... (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 7 ואילך). המתלון נשאל מדוע סירב להצטלם במשטרה לצורך תיעוד חבלותיו הנטענות והכחיש זאת, הגם שעל טופס הפנייתו לצילום נרשם: "הנ"ל עזב, לא מעוניין להצטלם" (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 4 וכן טופס ההפניה נ/2).

11. המתלונן סיפר כי לאחר האירוע הוא התקשר למר נטר, ואישר כי אלמלא אמר לו מר נטר להגיש תלונה במשטרה הוא לא היה עושה כן. המתלונן הוסיף וטען:

ת. ...בגלל הבוס שלי שהוא נתן לי את הפוש להגיש תלונה, גם לי וגם לוולדימיר שיבוא להעיד, הוא ביקש שאגיש תלונה. הוא מסוכסך איתו. יש ביניהם משהו שאני לא יודע.

ש. אתה מסרת קודם שנתת לו (לנאשם - ש.א.) סטירה.

ת. בזמן שהוא תקף אותי כן. אני וולדימיר עמדנו, הוא בא וירק לעברנו. היריקה פגעה בי. תרגיש ממש יריקה עליך, מה תרגיש? העלבה. זה מה שאני הרגשתי. אמרתי לו למה הוא עושה את זה, והוא בא אלי ואמר לי שיעשה מה שהוא רוצה. לאט לאט נתן לי יותר חזק. אמרתי לו שלא יעשה את זה, שאני לא עשיתי לו שום דבר. הוא אמר שכן עשיתי ונתן מכה יותר חזקה. אז נתתי לו סטירה...
(ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 23 ואילך. ההדגשות הוספו).

(2) עיקר עדות מר ולדימיר רויטנברג:

12. מר רויטנברג עבד כאמור כקופאי בחניון בזמן האירוע מושא כתב האישום. לדבריו, דובר בסוף המשמרת, עת המתלונן הגיע למקום והשניים סגרו יחדיו את ה"בוטקה" של הקופאי. או אז:

...אנחנו עמדנו אחד ליד השני ומישהו הגיע מאחורנית וירק לעבר הבוטקה. אנחנו הסתובבנו וראינו את הנאשם. חוילי (המתלונן - ש.א.) שאל "מה זה, מה פתאום"? אני לא זוכר את הפרטים. הנאשם התחיל לדחוף את חוילי בחזהו.

...

מה היה שם בהמשך, את הפרטים, מי את מי וכיצד, אני לא יכול לומר, אבל הם תפסו אחד את השני והחלו להסתובב ומהמקום שבו עמדו התרחקו לכ-10 מ'. בסוף הנאשם היה למטה וחוילי עליו. הנאשם משך מעליו את המעיל דרך הראש וגם את החולצה, הכל. אבל הנאשם היה על הרצפה וחוילי מעליו. הם שכבו וחוילי אמר "אולי מספיק", גם והלך. כאשר חוילי התחיל ללכת, להתרחק, הנאשם קם, השיג אותו ובעט בגב שלו, עם הרגל. ייתכן שבעט בו חזק מאוד. חוילי עמד עם גבו אל הקיר ואמר "מספיק מספיק, די", עם תנועות ידיים כפי שאני מדגים (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

13. בהמשך הדברים הוסיף מר רויטנברג וטען כי בעת האירוע היה הנאשם "מאוד תוקפני, ולדעתי או שהוא היה שתוי או תחת השפעת סמים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 21). ב"כ הנאשם הגיש את הודעתו של העד במשטרה (נ/3, מיום 24.2.11) ושאל מדוע הסיפור על שכרות אינו מופיע בה, ומר רויטנברג השיב כי אדם שפוי לא היה מתנהג כפי שהתנהג הנאשם (שם, עמ' 18 שורה 10). יוטעם, כי בהודעה האמורה ציין מר רויטנברג שהמתלונן "הרביץ לעצמו, נתן לעצמו סטירות וצעק 'תיקח עליי, תיקח עליי', הוא היה חסר אוויר והתנהג כמו משוגע" (ר' נ/3, שורה 8), ובהמשך הוסיף "היו מכות משני הצדדים, אבל הוא (הנאשם - ש.א.) התחיל עם כל הבלגן..." (שם, שורה 17).

14. עוד יש לציין כי בחקירתו הנגדית הכחיש מר רויטנברג שהמתלונן נתן סטירה לנאשם, הגם

שהמתלון עצמו הודה בכך. מר רויטנברג אמר, בהקשר זה: "אני לא חושב שאבנר סטר לדניאל, אני לא חושב. לא ראיתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 18).

(3) עיקר עדויות השוטרות:

15. כאמור, מטעם המאשימה העידו גם שלוש שוטרות, אשר זומנו לבקשת ההגנה. בשל חלוף הזמן לא זכרו השוטרות את פרטי החקירה, ועל כן לא יכלו להשיב לשאלות ההגנה אודות אופן ניהול החקירה ומחדלי החקירה הנטענים. בהקשר זה אף זומנה, כעדת הגנה, קצינת החקירות של התחנה (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 21 ואילך). ואולם, יאמר מיד וכבר עתה כי מחדלי החקירה הנטענים הינם בשולי הדברים, כגון בטענה שחקירת הנאשם נעשתה רק בחלוף זמן מיותר, ביום 8.3.11. לפיכך, אין במחדלים נטענים אלה כדי להעלות או להוריד באשר להכרעה השיפוטית בתיק זה, וממילא הזמנת העדות בהקשר זה הסתברה כמיותרת.

16. מכל מקום, השוטרת טל עמרם היא שגבתה את הודעת הנאשם, שכאמור נחקר ביום 8.3.11 (הוגשה וסומנה ת/2). מדובר בהודעה באזהרה, בחשד לתקיפה הגורמת חבלה של המתלון. בתגובה לחשד האמור מסר הנאשם כלהלן:

אני זה שהותקפתי על ידי אבנר (המתלון - ש.א.). אני עברתי משם הוא ירק על הרצפה. זה החנין שצמוד לבית הכנסת שם אני גר. כשהוא יושב על האופנוע עם סיגריה בשבת וכשעברתי הוא ירק לידי על הרצפה ואני ירקתי בחזרה על הקסדה של האופנוע שלו שהיתה תלויה על כידון של האופנוע, לא עליו. ואז הוא קם ונתן לי נגיחה. סתכלי עד עכשיו זה לא עובר לי (מצביע על בליטה במרכז מצחו ואני רואה ע.ט.) ואז אני נתתי לו סטירה והוא דחף ומהדחיפה הראש שלי מאחורה נתקע בקופסה של עמוד חשמל ועשה לי נזק בראש. הייתי בטיפול רפואי בקופת חולים אחרי כמה ימים. היום הזה היה בשבת. אני צריך לאתר את המסמכים ואביא אותם למשטרה. וסתכלי (מראה לי סימן אדום שאני רואה במרכז ראשו מתחת לכיפה שלו ע.ט.) זה מהדחיפה שלו אותי על הקופסה של עמוד חשמל... הוא יותר גדול ממני במבנה הגוף שלו בהרבה ויותר חזק ממני... יש לי תלונה עליו מלפני 3, 4 חודשים והיתה על זה כתבה בעיתון הארץ שהותקפתי על ידו ועל ידי אנשים שהוא שלח שנתנו לי מכות רצח. אני התלוננתי אז במשטרה עם חוני איצקוביץ בעל בית הכנסת (ר' ת/2, שורה 2 ואילך).

17. בהמשך ההודעה מסר הנאשם עוד, כי לאחר האירוע השלימו השניים וכי הוא אף הזמין את המתלון לתוך בית הכנסת על מנת להראות לו את הבעיה שנוצרה בעקבות חסימת הכניסה האחורית באירוע הריגתו (ת/2, שורה 16 ואילך). הנאשם טען כי זו הסיבה שהוא עצמו לא ניגש למשטרה להתלון על האירוע, למרות שבעבר הוא הגיש למשטרה תלונות רבות, והוסיף כי להערכתו מר נטר הוא זה שהכריח את המתלון להתלון (שם, שורה 36).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

18. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו וארבעה עדים נוספים. כעדת הגנה זומנה כאמור גם קצינת החקירות של התחנה, שלעדותה כבר התייחסנו (ר' בפסקה 15 דלעיל).

19. הנאשם, יליד 1966 החי בגפו, סיפר בעדותו הראשית על ילדותו ובגרותו, ועל חזרתו בתשובה (ר' בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 19 ואילך). לדבריו, בשנת 2006 הוא הגיע לבית הכנסת, שהיה מצוי בעזובה ובהזנחה, והחליט לשקמו; והכל בתיאום ועל פי ייפוי כוח מאת מר חוני המעגל איצקוביץ, נינו של מייסד בית הכנסת. לגרסת הנאשם, מאז אותו מועד הוא הפך לקורבן להתנכלויות ולהתעללויות שונות ומשונות מצידם של גורמים שונים - לרבות "כרישי נדל"ן" - אשר מבקשים להשתלט על המקרקעין יקר הערך של בית הכנסת.

20. ב"כ הנאשם הגישה רשימה של 19 תלונות, שאותן הגיש הנאשם במשטרה החל בשנת 2006, בגין עבירות שנעברו כלפיו לטענתו (ר' נ/6). הנאשם התייחס בעדותו לתלונה בגין איומים ותקיפה, אותה הגיש הנאשם נגד מר נטר בגין אירוע הריתוך, כלהלן:

ש. מציגה לפניך את התלונה שלך בתיק 230483/10 מיום 16.6.10, תספר לבית המשפט על הרקע בגינו הגשת תלונה במשטרה נגד אבנר נטר?

ת. לא ידעתי מי הוא, ידעתי שהעובדים שלו והעסקים שלו, לא ידעתי מי זה, ביררתי וביררתי וגיליתי שהוא קונה הקדשים. נכסים אולי בסכומים שהם אולי 100 מיליון שקל. הבית כנסת ממוקם באמצע והרגשתי שזה מפריע לו. הכל צמוד לבית הכנסת, היו עוד שכנים שהציקו לי, הוא רק אחד מהם.

ש. מה קרה באותו אירוע שבגינו הגשת את התלונה?

ת. הגשתי את התלונה. הוא ריתך לי את הדלת. אבנר המתלונן הוא ריתך לי את הדלת עם עוד כמה שאני לא מכיר אותם. זה היה בפעם הראשונה. בפעם השנייה הם באו קבוצה של גורילות, אחד מהם הסתכל עליי מלמעלה. הם באו מאיפה שריתכו את הדלת, מצד צפון של בית הכנסת, אני יצאתי אליהם וראיתי שהמתלונן מצביע לו על עוד כמה פיקים אחרי שריתכו את הדלת, את דלת יציאת הנשים. בקיר שהוא אמר סגרו את זה פעם, פתחנו את זה. שאלתי את אבנר, אמרתי לו ככה אתה מביא לי עבריינים הוא אמר שהם העובדים שלו... (ר' בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 8 ואילך).

21. באשר לאירוע מושא כתב האישום צייר הנאשם בעדותו תיאור דומה למדי לתיאור המופיע בהודעתו ת/2, כלהלן:

ש. תספר מה קרה באותו יום?

ת. אני עשיתי סיבוב בשבת סביב השכונה, המתלונן ישב שם עם סיגריה וקיסם והסתכל עליי וצוחק וירק ליד הרגל שלי, אני עברתי וירקתי לו על הקסדה כי לא רציתי שיהיה עוד פעם סכסוך שיראה שאני מפחד. לא הייתי מגיב וכאילו הייתי מזמין את זה, ככה הרגשתי שאם אני לא עושה כלום אני מפחד ומזמין את זה, לא רציתי להראות שאני שותק. הלכתי אולי 30 או 40 מטר עד הכביש של ש"ס, הוא הגיע עד לשם ועמד לתקוף אותי ונתן לי נגיחה לראש והסטירה והדביק לי את הראש שעד היום יש לי פצע מזה.

ב"כ הנאשם: אבקש לציין שהמתלון שיושב באולם מתפרץ כלפי העד ואיים עליו ואמר לו שהוא יראה לו מה זה.

ת. הוא נתן לי נגיחה במצח וס(ט)ירה והראש (ש)לי נדבק לעמוד שהיה מאחורי שהיה שם קופסא של חשמל והשפיץ נכנס לי בראש ויש לי צלקת. הלכתי להתלון במשטרה ועדיין היה לי סימן של הנגיחה. אחרי זה הוא התנפל עליי והפיל אותי על הרצפה, חנק אותי, כל מה שהוא אמר שאני עשיתי לו הוא עשה לי. הוא חנק אותי, ניסיתי לגונן על עצמי, השתוללתי מההלם של הנגיחה והסטירה שקיבלתי והעד הזה שהיה פה ולדימיר מסתכל על זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 44 שורה 17 ואילך).

22. הנאשם התייחס לתמונותיו, שצולמו בתחנת המשטרה, וטען כי החבלות שנראות בהן נגרמו לו מידי המתלון במהלך האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 45 שורה 5. התמונות הוגשו וסומנו נ/1). זאת, הגם שהתמונות צולמו במועד חקירתו, ביום 8.3.11, דהיינו למעלה מחודשיים לאחר האירוע. עוד הפנה הנאשם לתעודה רפואית בגין ביקור אצל רופא, מיום 13.3.11, בה נרשם: **"לדבריו נחבל לפני כחודש וחצי ובנוסף לפני 4 חודשים. נפגע לאחרונה בקדקוד ובמצח..."** (ר' התעודה נ/8).

23. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי מתחילה לא התכוון לעבור להתגורר בבית הכנסת, אלא רק לשפצו. עם זאת, לאחר שלדבריו נאלץ למכור את ביתו בשל הוצאות שהוציא על בית הכנסת, לא נותר לנאשם מקום אחר לגור בו (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 9 ואילך). לדבריו הנאשם, רק לאחר שנים הוא הבין כי עצם נוכחותו בבית הכנסת היא שאינה מאפשרת את הריסתו, והוסיף וטען כי מר נטר מבקש לקדם פרויקטים על נכסים שבסמוך לבית הכנסת ועל כן המשך קיומו של בית הכנסת מפריע לו (שם, עמ' 47 שורה 2 ואילך).

24. הנאשם נשאל אם נטר טינה למתלון בגין אירוע הריגתו והשיב כי המתלון דווקא הציק לו פחות מאחרים ואף היכה אותו פחות מהם (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 9). הנאשם הכחיש כי העובדה שהמתלון עישן עובר לאירוע, הגם שהשבת כבר נכנסה, הפריעה לו. הנאשם אף ציין, בהקשר זה, כי בשבת הוא מכניס אנשים לבית הכנסת גם עם טלפון. לטענתו, הוא תיאר את העובדה הנ"ל בהודעתו פשוט משום שהיא היתה חלק מהתמונה העובדתית של האירוע (שם, עמ' 48 שורה 5 ואילך).

25. כשנשאל הנאשם על ידי ב"כ המאשימה מדוע פנה לבדיקת רופא רק לאחר שנחקר כחשוד, הוא השיב כי כשהבין שהתלוננו עליו פנה לקופת חולים (שם, עמ' 49 שורה 26). ב"כ המאשימה עימתה את הנאשם עם העובדה שהמועדים המופיעים בתעודה הרפואית שאותה הגיש (ת/8) - דהיינו: מועדים של לפני כחודש וחצי ובנוסף לפני כארבעה חודשים (ממועד הבדיקה) - אינם תואמים את מועד האירוע דנא, והוא השיב: **"לא זוכר חודשים"**.

26. הנאשם נחקר אודות הסטירה שנתן למתלון, כפי שציין בהודעתו (ת/2). ואולם, הנאשם הכחיש את הדברים וטען שמדובר בטעות בהודעה, ושהמתלון הוא זה שסטר לו. עם זאת, הנאשם הודה כי התגונן, וחזר על גרסתו במשטרה שלפיה הפעם הוא נמנע מלהתלון משום שהשלים עם המתלון לאחר האירוע (ר' בפרוטוקול, עמ' 50 שורה 13 ואילך).

(2) עיקר עדותיהם של מר חוני המעגל איצקוביץ ושל גב' יפעת אבי צדק:

27. מר איצקוביץ העיד כי הוא נינו של הרב זאב וולף גרינוואלד המנוח, אשר הקים בזמנו את בית הכנסת. ההגנה הגישה ייפוי כוח מטעם מר איצקוביץ, שבו נטען כי בית הכנסת הוקם על ידי הרב גרינוואלד עוד במסגרת שכונת נווה שלום, בשנת 1890. בייפוי הכוח ציין מר איצקוביץ כי בתור נינו של הרב גרינוואלד המנוח הוא מסמיך את הנאשם לשמור ולטפל בבית הכנסת (ר' נ/4).

28. בעדותו הראשית סיפר מר איצקוביץ - שהציג עצמו כהיסטוריון של תל-אביב וכקולנוען - כלהלן:

בית הכנסת הוא ברחוב חברת ש"ס... המשפחה שלי ניהלה אותו ועם מותו של אבי בשנת 1991 ניסיתי לשמור על בית הכנסת, היה שם עניין של נדל"ן ואז יפעת הכירה לי את דניאל והוא שמר לי על הבית כנסת לאורך שנים. במהלך שמירתו היו מספר פוגרומים של עבריינים שלפי כן איימו על חיי, אנשים שאני לא מכיר פלשו לסביבה, הגשנו מספר תלונות למשטרה עם דניאל שעושה עבודת קודש...

ראיתי הרבה איומים על חיי של דניאל והגשתי תלונות במשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 29 ואילך).

29. מר איצקוביץ ציין בעדותו כי הוא לא שוחח מעולם עם מר נטר, אך לדבריו שמע עליו "כי הוא חנק את בית הכנסת וסגר עליו מכל הכיוונים והוא התקרב כל כך בצמידות לחצר בית כנסת, הוא פלש למדרכה ויצר שם חניה ואין אפשרות להולכי רגל ללכת על המדרכה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 21).

30. גב' אבי צדק, שאף היא עוסקת בכתיבת ספרים אודות תל-אביב, תיארה את מפגשיה עם מר איצקוביץ ועם הנאשם, על רקע דאגתה לשימור בתי הכנסת ההיסטוריים בשכונת נווה צדק. לדבריה, היא אף הקימה ארגון העוסק בנושא זה, והרחיבה בתיאור נסיבות העניין (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 14 ואילך). בתמצית הדברים ציינה גב' אבי צדק כי מדובר בסיפור של אינטרסים כלכליים, שכן על פי כללי ההקדש הרלוואנטיים מרגע שבית הכנסת לא יהיה פעיל ניתן יהיה להרסו וכך להשתלט על שטחו יקר-הערך.

31. גב' אבי צדק סיפרה, כי היא היתה עדה למקרים רבים בהם הנאשם נראה חבול ומוכה, והכל על רקע הניסיונות של גורמים שונים לסלקו מבית הכנסת. לדבריה היא צילמה, יחד עם צוות של ynet, סרט המתעד פעולות של ונדליזם כלפי בית הכנסת, שנעשו לגרסתה במסגרת ההתנכלויות לנאשם. מדובר בסרט שהתפרסם באינטרנט בחודש מרץ 2011 וצולם לפני כן, כך שהינו רלוואנטי לתקופה מושא כתב האישום (ר' בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 2 ואילך; עמ' 33 שורה 29).

(3) עיקר עדותו של מר אבנר נטר:

32. מר נטר זומן לעדות על ידי ההגנה. מר נטר אישר כי הוא בעלי החברה, המפעילה את החניון דנא וכן חניונים סמוכים, וגם בעלים של חלק מהמקרקעין (ר' בפרוטוקול, עמ' 36 שורה 14 ואילך). מר נטר אישר כי המתלון עובד אצלו, אך הכחיש כי הוא זה שהורה לו להתלון (שם, עמ' 37 שורה 16).

33. מר נטר תיאר את אירוע הריתוך בדרך שונה לגמרי מתיאורו על ידי הנאשם ולמעשה גם על ידי המתלון. לגרסתו, במקום היתה חומה, שדווקא הנאשם הוא שפרץ בה פרצה והקים בה דלת; וכדבריו:

ת. דניאל פרץ את הקיר של החומה ובנה שם דלת ברזל, זה היה לפני אותו תאריך

שאת נתת, ואז אני פניתי למשטרה, הגשתי תלונה נגדו על זה שהוא פרץ את הקיר שלי... אני לא זוכר תאריך מדויק, זה היה לפני הריתוך. ברגע שאני מרתך את זה מהצד שלי הוא לא יכול לפתוח את הדלת ולהיכנס, אני צריך להגן על המכוניות. ברגע שיש דלת אז מי שיכול להיכנס שם זה רק הוא והכוונה שלי זה היה למנוע את זה. אחד העובדים שלי ריתך, לא הייתי בזמן הריתוך, יש לי עשרות מקומות ואני לא נכנס לכל מקום, אני שומע בא לבקר ונותן הוראות.

ש. האם אתה נחקרת כחשוד במסגרת תלונה שהוגשה על ריתוך?

...

ת. מעולם לא נחקרתי. אני הגשתי את התלונה וזו הייתה התלונה שלי, אני לא יודע אם זה בעקבותיה, היו עוד תלונות של שכנים ודניאל קיבל צו הרחקה לשלושה חודשים מהשכונה (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 28 ואילך)

ד. דיון והכרעה:

34. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים

שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (בעל-פה מטעם המאשימה ובעל-פה ובכתב מטעם ההגנה), אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם בגין האירוע בו הוא מואשם לפניי. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

35. ייאמר מיד כי מטעם ההגנה הוצגה בבית המשפט יריעה ראיינית רחבה, בהיקף שלמעלה מן

הדרוש, בכל הקשור להיסטוריה (המרתקת כשלעצמה) של בית הכנסת וכן של נסיבות שהותו של הנאשם בבית הכנסת. לא למותר אפוא להדגיש כי הכרעת דין זו אין עניינה, כלל ועיקר, בשאלת הזכויות הקנייניות בבית הכנסת, בשאלות אם ובאילו נסיבות ניתן יהיה לפנות את בית הכנסת, או בשאלת זכותו של הנאשם להתגורר בבית הכנסת. יתר על כן, מקובל עליי לחלוטין טיעונה של ב"כ המאשימה בסיכומיה, שלפיו גם רצון נאצל של הנאשם להציל את בית הכנסת מפני מי שנחזים בעיניו ככרישי נדל"ן אינו יכול להצדיק, בשום אופן, התנהגות אלימה מצידו.

36. יחד עם זאת, באשר לאירוע הפלילי והנקודתי - שהוא ורק הוא מושאה של הכרעת דין זו -

מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. אין למעשה מחלוקת שהאירוע מושא כתב האישום היה אירוע תגרתי, וגם מראיות המאשימה - הן מעדות המתלונן עצמו והן מעדות מר רויטנברג - עולה כי הנאשם ספג מהלומות במהלך האירוע. יתר על כן, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי המתלונן הינו אדם גדול וחזק פיזית מהנאשם. אכן, כפי עדות המתלונן עצמו, במהלך התגרה הוא זה שישב או שכב על הנאשם וכדבריו יכול היה "לגמור אותו".

37. בנוסף, בהתנהגותו של המתלונן - הן בהגשת התלונה במשטרה והן בבית המשפט - יש כדי לעורר

תמיהות נוספות. לא יכולה להיות מחלוקת כי מלכתחילה לא ביקש המתלונן להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם. הלכה למעשה המתלונן אף השלים עם הנאשם וכנראה גם התרשם - במידה כזו או אחרת - מתלונותיו של הנאשם כלפי מר נטר.

בנסיבות אלה יש כדי ללמד שבזמן אמת לא ראה עצמו המתלונן כקורבן, כלל ועיקר, או למצער לעורר ספק

של ממש בקשר לכך. והנה, לא זו בלבד שהמתלון אישר כי הוא הגיש את התלונה למשטרה רק בעקבות הנחייה או עידוד של מר נטר, מעסיקו, אלא שלאחר הגשת כתב האישום התנהג המתלון כצד מעוניין, בכך שנכח בישיבות בית המשפט ואף התפרץ כלפי הנאשם במהלך עדותו של זה האחרון. התנהגות זו של המתלון אינה עולה בקנה אחד עם עמדתו הראשונית לאחר האירוע, כאמור לעיל, ואף בה יש כדי לעורר ספק בגרסתו.

38. גרסתו של המתלון אמנם נתמכת, במידת מה, בעדותו של מר רויטנברג, אלא שהמתלון אישר שגם מר רויטנברג הגיע למתן עדות בעקבות "דחיפה" מטעמו של מר נטר (לציטוט הדברים ר' בפסקה 11 דלעיל). בנוסף, מר רויטנברג מסר, בהודעתו במשטרה, תיאור של אירוע תגרתי שבו **"היו מכות משני הצדדים"**. מכאן, שאין בגרסתו של מר רויטנברג די להסיר את הספק העובדתי המתעורר בשאלת אשמתו של הנאשם.

ה. סוף דבר:

39. העולה מכל המקובץ הוא שלא ניתן לקבוע, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, מה בדיוק אירע בתגרה שהתחוללה בחניון ביום שישי, 31.12.10, בשעות הלילה. לא ניתן לקבוע כי הנאשם הוא זה שהחל בתגרה, ובוודאי שלא ניתן לקבוע כי הוא אחראי לתקיפת המתלון, להבדיל מלהתגוננות שהיתה סבירה בהחלט בנסיבות העניין.

אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם מהעבירה שבה הוא הואשם לפניי בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אלול תשע"ו, 07 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.